



Arrest

nr. 78 192 van 28 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. LANDTSHEERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 29 april 2008 een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 augustus 2008 ontvankelijk verklaard en verzoekster (en haar gezin) werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 11 december 2009 werd een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend voor het hele gezin. Deze is thans nog hangende. De aanvraag 9ter van 29 april 2008 werd op 20 december 2011 ongegrond verklaard. Deze beslissing werd haar op 11 januari 2012 ter kennis gebracht. Het betreft de bestreden beslissing.

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 21.08.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en):

De aangehaalde medische problematiek (voor [O.M]) wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché komt in zijn medisch verslag van 08.12.2011 (zie gesloten omslag in bijlage) tot volgend besluit:

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt m.i. geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950), van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout

1. De weigering van het verblijf op grond van art. 9ter van de Vreemdelingenwet verwijst naar een verslag van de ambtenaar-geneesheer dd. 8.12.2011. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder/ambtenaar-geneesheer stelt dat bij verzoekster, die lijdt aan verschillende aandoeningen, geen actuele pathologie kan weerhouden worden of dat in geval door verzoekster niet wordt aangetoond dat heden nog behandeling bezig of noodzakelijk zodat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren.

2. Dat verzoekster in eerste instantie opmerkt dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat verzoekster lijdt aan een aantal ernstige pathologieën maar omdat de ambtenaar-geneesheer niet beschikt over actuele informatie over deze pathologieën kunnen deze niet weerhouden worden.

3. Dat verzoekster vaststelt dat er in casu sprake is van een manifeste beoordelingsfout, schending van de zorgvuldigheidsplicht, van de motiveringsverplichting en van verzoeksters rechten van verdediging.

4. Dat immers dient vastgesteld te worden dat, hoewel de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat bij verzoekster sprake is van een ernstige pathologieën, de ambtenaar-geneesheer evenwel nalaat verzoekster uit te nodigen voor een onderzoek of minstens verzoekster uit te nodigen bijkomende informatie neer te leggen aangaande het verdere verloop van de bij haar vastgestelde aandoeningen!!

5. Dat immers, gezien de aard van de bij verzoekster vastgestelde aandoeningen, de ambtenaar-geneesheer diende te weten/beslissen dat het noodzakelijk was dat hij verzoekster diende uit te nodigen voor een onderzoek of minstens verzoekster diende uit te nodigen bijkomende informatie neer te leggen aangaande het verdere verloop van de bij haar vastgestelde ernstige aandoeningen.

6. Dat immers verzoekster ondermeer lijdt aan reuma met vermoeden van systematische lupus erythematosus. Dat deze aandoening een chronische auto-immuunziekte is die verschillende organen van het lichaam aantast en die tot op heden niet geneesbaar is (enkel behandelbaar is) (cf. Pediatric Rheumatology European Society, Information on pediatric rheumatic diseases, "systematische lupus

erythematosus"). Dat, gezien de ongeneesbaarheid van deze aandoening, de ambtenaar-geneesheer zeker verzoekster diende uit nodigen voor onderzoek of verzoekster uit te nodigen informatie te verschaffen of de ziekte al dan niet (opnieuw) actief is (geweest).

7. Verder lijdt verzoekster aan ferriprive anemie of bloedarmoede op basis van ijzertekort. Uit het door haar neerlegde medische attest blijkt dat zij hiervoor medicatie neemt. Door de ambtenaar-geneesheer wordt nagelaten een onderzoek in te stellen of verzoekster deze medicatie nog neemt. En indien dit het geval zou zijn, was de ambtenaar-geneesheer gehouden een onderzoek in te stellen of deze medicatie voor verzoekster (financieel) beschikbaar is in haar land van herkomst.

8. Dat verzoekster daarnaast lijdt aan mitralisklepinsufficiëntie, waarbij er bij verzoekster een lekkage is van één van de vier hartkleppen. Ook deze aandoening dient, naargelang de oorzaak ervan, behandeld te worden om verdere complicaties te vermijden (cf. www.wikipedia.org, Mitralisklepinsufficiëntie). De vaststelling door de ambtenaar-geneesheer dat in maart 2009 geen behandeling hiervoor is ingesteld, ondermijnt geenszins de zorgvuldigheidsplicht in zijn hoofde om zich anno 2011 te informeren aangaande het verloop van deze aandoening bij verzoekster.

9. Tenslotte staat vast dat verzoekster lijdt aan posttraumatische pijnklachten en depressie. De vaststelling door de ambtenaar-geneesheer dat in de attesten van de huisarts hierop nergens dieper wordt ingegaan kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden om te stellen dat verzoekster probleemloos kan terugkeren naar haar land van herkomst. Dat zoals supra reeds gesteld, alvorens een advies aan verweerder te verlenen, de ambtenaar-geneesheer gehouden was een grondig onderzoek in te stellen aangaande het verloop van de aandoeningen bij verzoekster, de behandeling ervan, de noodzaak tot medicatie. Dat de ambtenaar-geneesheer hiertoe zeker gehouden was, gelet op de ernst van de aandoeningen welke bij verzoekster reeds werden vastgesteld en waarvan hij als medicus zeker diende te weten dat deze niet zomaar als genezen of als niet-acuut kunnen beschouwd worden.

10. Dat derhalve in hoofde van verweerder, die in zijn beslissing verwijst naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 8.12.2012, sprake is van schending van de motiverings -en de zorgvuldigheidsplicht, van verzoeksters rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

11. Dat verzoekster verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 19 maart 2010 nr. 40. 475, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat, hoewel het art. 9ter §1er, al. 2 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk stelt dat de aanvrager alle informatie dient neerleggen betreffende zijn ziekte, ook de ambtenaar-geneesheer gehouden is, wanneer uit de aanvraag/dossier blijkt dat dit wenselijk is, de aanvrager uit te nodigen voor een onderzoek of minstens hen uit te nodigen bijkomende informatie neer te leggen wat betreft het verloop van de pathologieën.

11 Dat de bestreden beslissing, waardoor verzoekster niet langer toegelaten wordt tot verblijf op het Belgische grondgebied om alhier medisch behandeld te worden, schending inhoudt van het art. 3 EVRM nu zij bij gebreke aan medische opvolging in België het risico loopt blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen."

2.2. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies van 8 december 2011 rekening gehouden met alle beschikbare informatie in het administratief dossier om tot zijn conclusie te komen. Zo weerhoudt hij vijf aandoeningen, doch stelt hij:

"Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Verwijzend naar de medische attesten dd. 26/5/2006, 13/212007, 25/10/2007, 1517/2008, 31/10/2008 van dr. H. Mielants, reumatoloog; dd. 181212008, 5112/2008 van dr. A. Kerch, huisarts; dd. 81212008 van dr. S. Van Uerde, gastro-enteroloog; dd. 151712008 van dr. Ph. Carron, reumatoloog; dd. 7/2/2008 van dr; O. Van de Putte, chirurg; dd. 4/3/2009 van dr. T. Vanwolleghem, gastro-enteroloog.

Hieruit blijkt dat betrokkene lijdt aan recidiverende posttraumatische pijnklachten, reuma en depressie. Tevens appendectomie in 2008. Verder ferriprive anemie en mitralisklepinsufficiëntie. Als behandeling neemt ze volgens het meest recente attest van maart 2009 Femcure (ijzer), Befact forte (vitamine 8) en Steovit 03 (calcium en vitamine D).

Analyse van dit dossier leert mij dat betrokkene, een 40-jarige vrouw uit Rusland, lijdt aan meerdere aandoeningen:

1. Reuma, met vermoeden van systemische lupus erythematosus. Dit is een auto-immuunaandoening die zorgt voor de reumatische problematiek. Betrokkene werd hier in het verleden voor gehospitaliseerd en intensief behandeld. Afgaande op het meest recente getuigschrift blijkt echter dat zij geen verdere behandeling meer krijgt voor deze problematiek. Bovendien dateert ook dit getuigschrift van ruim twee jaar terug. Ik beschik dus niet over actuele informatie over deze pathologie. Gezien niet aangetoond is of betrokkene nu nog behandeling krijgt, kan dit niet weerhouden worden."

Uit het meest recente attest blijkt derhalve dat verzoekster geen behandeling meer krijgt voor deze problematiek. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te concluderen dat deze pathologie geen medisch bezwaar inhoudt voor een terugkeer naar het land van herkomst.

“2. Ferriprive anemie of bloedarmoede op basis van ijzertekort. Betrokkene nam hiervoor ijzer en andere supplementen. Het is niet aangetoond dat dit nog actueel is, dit wordt dan ook niet weerhouden.”

De behandeling voor deze aandoening wordt aangehaald in een medisch attest van 4 maart 2009. De conclusie van de ambtenaar-geneesheer dat hieruit geen actuele pathologie kan afgeleid worden (het attest dateert van meer dan 1,5 jaar vóór de bestreden beslissing), is niet kennelijk onredelijk.

“3. Mitralisklepinsufficiëntie: dit is een slecht functioneren van de hartklep. Er is geen behandeling voor ingesteld, dit wordt dan ook niet weerhouden.”

Verzoekster betwist niet dat geen behandeling werd opgestart.

“4. Appendectomie of wegname van de appendix: dit is te beschouwen als iets wat voorbij is.”

Deze conclusie wordt niet betwist door verzoekster.

“5. Posttraumatische pijnklachten en depressie: dit komt naar voor in de attesten van de huisarts, maar er wordt nergens dieper op ingegaan. Dit wordt dan ook niet weerhouden.”

Verzoekster vindt dit geen afdoende motivering, maar laat na in concreto uiteen te zetten waarom precies. Zij beperkt zich opnieuw tot de kritiek dat de ambtenaar-geneesheer een grondig onderzoek moest doen naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer besluit: *“Samenvattend blijkt dat in dit dossier geen actuele pathologie kan weerhouden worden, of dat in elk geval niet is aangetoond dat er heden nog behandeling bezig of noodzakelijk is. Bijgevolg is er dan ook geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.”*

Artikel 9ter §1 van de vreemdelingenwet, in casu van toepassing, luidde als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschafft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat van de aanvrager verwacht wordt alle nuttige inlichtingen aangaande zijn/haar ziekte over te maken aan het bestuur. Dit impliceert dat de bewijslast rust op de schouders van de aanvrager en dat het niet kennelijk onredelijk lijkt, te verwachten dat hij/zij tevens het dossier opvolgt en, zo nodig, aanvult met actuele informatie, teneinde de ambtenaar-geneesheer toe te laten een onderzoek te verrichten naar de opvolgings- en behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Nergens kan uit afgeleid worden dat de ambtenaar-geneesheer zelf de aanvrager moeten aansporen actuele informatie bij te brengen of de plicht zou hebben hem/haar te onderzoeken bij gebreke daarvan.

In de mate verzoekster verwijst naar arrest nr. 40. 475 van 19 maart 2010 van de Raad wordt opgemerkt dat zij niet aantoonde zich in dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden. Bovendien betoogt verzoekster zelf dat de ambtenaar-geneesheer gehouden is, wanneer uit de aanvraag/dossier blijkt “dat dit wenselijk is”, de aanvrager uit te nodigen voor een onderzoek of minstens hen uit te nodigen bijkomende informatie neer te leggen. Het komt de Raad niet toe zich uit te spreken over de wenselijkheid van een onderzoek of de vraag naar bijkomende informatie door de ambtenaar-geneesheer.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient gesteld dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert zelf een hoge drempel inzake medische zaken sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing voldoende blijkt dat de medische problematiek van verzoeker grondig werd onderzocht en dat er adequate behandelingen voorhanden zijn in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt daarnaast ook nu geen (andere) elementen aan waaruit voldoende en concreet blijkt dat hij het risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC